

מת (ירושלים) 1990-07-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 1990-07-25 מדינת ישראל נ' פלוני (אחר/נוסף)

לפני כבוד השופט אופיר טישלר

מבקשים
נגד מדינת ישראל ב"כ המבקשת עו"ד

משיבים
פלוני (אחר/נוסף)
ב"כ המשיב עו"ד אסף טל

החלטה

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו, בשני אישומים נפרדים, עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג (שתי עבירות), איומים ונהיגה בחוסר זהירות.

2. בד בבד הוגשה בקשה להורות על המשך תחולת תנאי השחרור שלפיהם שוחרר המשיב בהליך מעצר הימים, וזאת עד לתום ההליכים. תנאים אלה כוללים, בין היתר, הוראה המחייבת את המשיב להימצא במעצר בית מלא, בפיקוח לסירוגין על ידי מי מהוריו.

3. על פי עובדות כתב האישום, החל משנת 2020 ניהלו המשיב והמתלוננת קשר זוגי. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו ביחד בדירה ברח' ... ב... כתב האישום מתאר שני אירועים מהעת האחרונה שבהם תקף המשיב את המתלוננת באלימות.

על פי המתואר באישום הראשון, ביום 16.6.2025, כאשר שהו המשיב והמתלוננת ביחד בדירה, הכה המשיב את המתלוננת במכת אגרוף לפניה, מבלי שקדמה לתקיפה התגרות מצדה. כתוצאה מהמכה נגרמו למתלוננת חבלות.

באישום השני מתואר, כי ביום 26.6.2025 אסף המשיב את המתלוננת ממקום עבודתה. המשיב רגז על כך שנאלץ להמתין למתלוננת זמן רב, ובמהלך הנסיעה תקף אותה במכות אגרוף לגופה ולראשה. כאשר היו השניים בדירתם תקף המשיב את המתלוננת במכות אגרוף שהנחית על חזה, פניה, ידה ורגליה של המתלוננת. כמו כן נטען, כי המשיב משך בשיער ראשה של המתלוננת ובעט בה. בשעה 1:00 בלילה יצא המשיב מהבית תוך שאיים על המתלוננת שאם ימצא אותה בדירה

כשיחזור הוא יהרוג אותה ויחתוך את פניה בסכין. כתוצאה מהתקיפה הממושכת נגרמו למתלוננת חבלות המתוארות בכתב האישום.

4. בא כוח המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישומים. טענות בא כוח המשיב בתמצית הן אלה: ראשית, בניגוד לנטען בכתב האישום, המשיב והמתלוננת אינם בני זוג. בא כוח המשיב מסכים כי בין המשיב למתלוננת התקיים קשר שהתבסס על קיום יחסים אינטימיים, אך אין בסיס לטענה כי המתלוננת והמשיב היו בני זוג כהגדרת המונח בסעיף 382 לחוק העונשין; שנית, לטענת בא כוח המשיב, המשיב כלל לא נשאל בחקירתו בנוגע לאירוע המתואר באישום הראשון. ויתירה מכך, המתלוננת בהודעותיה לא נקבה באופן ספציפי בתאריך 16.6.2025, כך שאין בסיס לעבירה המיוחסת למשיב באישום זה.

בהתייחס לאישום השני, טענת בא כוח המשיב היא שגרסת המשיב כלל לא נבדקה, ולעומת זאת, גרסת המתלוננת לא אומתה בראיות חיצוניות. לטענת בא כוח המשיב, החבלות שעליהן הצביעה המתלוננת אינן חבלות כלל, ומדובר בכתמי גיל, שכן המתלוננת היא אישה מבוגרת כבת 65. נטען כי המתלוננת מסרה בהודעתה הראשונה שמות של אנשים שיכולים לאמת את טענותיה, אך לא נעשה מאמץ לגבות הודעות מאותם אנשים. בירור שנעשה העלה כי בניגוד לטענת המתלוננת, לא נפתח במוקד 100 אירוע שמתאים לתיאור שמסרה המתלוננת במועדים הרלוונטיים. כמו כן נטען, כי בניגוד לטענת המתלוננת, המשיב והמתלוננת לא ניהלו משק בית משותף, והדירה שבה לכאורה בוצעו העבירות מושכרת למשיב בלבד והמתלוננת לא התגוררה בה כדיירת שוות זכויות.

5. במענה לטענות בא כוח המשיב ערך בא כוח המבקשת סקירה בעל פה ביחס לראיות שנאספו.

דין והכרעה

6. כידוע בית המשפט אינו נדרש בשלב המעצר לשאלות של מהימנות עדים או למשקלן של העדויות, אלא אם כן מדובר בסתירות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (ראו למשל: בש"פ 8031/08 איטח נגד מדינת ישראל (15.10.2008); בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל (18.4.201)).

7. מעיון בתיק החקירה עולה כי בין המשיב ב... במהלך התקופה הורשע המשיב, בין היתר, בעבירות אלימות כלפי המתלוננת במספר הזדמנויות ונידון לעונש של 13 חודשי מאסר בפועל.

8. עם שחרורו ממאסר חזרו המשיב והמתלוננת לקשר אינטנסיבי שכלל קיום יחסים אינטימיים על בסיס קבוע. המתלוננת עברה אז לעבוד בבית חולים ב... ביחד עם המשיב, ולפי גרסתה הם עברו להתגורר ביחד בדירה ברח' ... ב... וביקשו "להתחיל חיים משותפים ביחד". המתלוננת והמשיב מסרו גרסאות סותרות בנוגע למגורים המשותפים. המשיב טען, כי הוא שכר את הדירה, הוא חתום על הסכם השכירות והוא מתגורר לבד, כאשר המתלוננת היתה מגיעה אליו מעת לעת רק כדי לקיים עמו יחסים אינטימיים. המתלוננת הציגה תמונה מעט שונה, שלפיה היא והמשיב קיימו משק בית משותף לכל דבר ועניין. לדבריה, היא זו שחתומה על הסכם השכירות והיא שילמה את דמי השכירות במהלך החודשים האחרונים (החל מחודש אפריל 2025). עם זאת, בהתייחסות ישירה לטיב היחסים ביניהם, בהודעה מיום 3.7.2025, הגדירה המתלוננת את

היחסים - "חברים עם יחסים אינטימיים" (ש' 29) ובמענה לשאלה הישירה אם המשיב היה בן הזוג שלה, השיבה: "היינו חברים יותר, למה אין אפשרות להשכיר דירה כמו שותפים? זה היה לי נוח ב... (שם, ד' 25).

9. לאחר הדיון הגיש בא כוח המשיב, לתמיכת טענות המשיב, מסמכים ובין היתר גם העתק מהסכם השכירות שעליו חתום המשיב. בקשת המשיב לצירוף המסמכים הועברה לתגובת המבקשת, אך עד למועד מתן ההחלטה לא התקבלה תגובתה. מכל מקום, מדובר במסמך שהיה על המשיב להמציא תחילה ליחידה החוקרת לשם ביצוע בדיקות לאימות התוכן. כל עוד הדבר לא נעשה, או למצער - משלא הובהר כי הדבר נעשה, האמור במסמך מוטל בספק. מנגד, אין להתעלם מכך שגם המתלוננת כשלה בהמצאת הסכם השכירות אשר לטענתה היא חתומה עליו, ובהמצאת ראיות לכך ששכר הדירה שולם על ידה.

10. לעניין זה הפנה בא כוח המשיב גם להחלטה שניתנה בבית משפט השלום בפתח תקוה, במ"ת 47149-05-24, בהליך מעצר קודם בעניינו של המשיב. גם בהליך הקודם יוחסו כאמור למשיב עבירות אלימות כלפי המתלוננת, ובית המשפט קבע כי אין ראיות לכאורה לכך שהמשיב והמתלוננת היו בני זוג. אני מוצא כי אין באמור כדי להשליך על קביעות שייקבעו בהליך זה, שכן כידוע קיומן של ראיות לכאורה נבחן ביחס לעובדות קונקרטיות שנטענו בכתב האישום שמונח בפני בית המשפט ועל פי הראיות שנאספו במסגרת החקירה.

11. אחר כל זאת אני מוצא שאכן קיים קושי לקבוע כי המשיב והמתלוננת הם בני זוג. אין בסעיף 382 הגדרה חד משמעית של המונח "בן זוג". בפסיקה נקבע בעבר כי בחינת השאלה מי יוגדר כבן זוג לא צריכה להיעשות באופן פורמלי על פי קריטריונים קשיחים, אלא עליה להתמקד ב"מהות היחסים בין בני הזוג" (ראו למשל ע"פ 9187/03 פלוני נ' מדינת ישראל (26.9.2005)). במקרה שלפניי, המתלוננת נשואה לאחר ומתגוררת עם משפחתה ב..., כך שלא ניתן לומר כי המשיב והמתלוננת היו בקשר אקסקלוסיבי. המתלוננת והמשיב חזרו לקשר לאחר שהמשיב שוחרר ממאסר, והמתלוננת עצמה סייגה את עצמה בהודעתה והגדירה את היחסים כ-"חברים עם יחסים אינטימיים" ולא כבני זוג. יש טעם גם בטענת בא כוח המשיב, כי לאחר שעזבה את הדירה נצרכה המתלוננת להחזיר למשיב את מפתחות הדירה, באופן שיש בו כדי ללמד, לכאורה, כי היא אינה מתגוררת בדירה באופן קבוע. השאלה תיבחן, מן הסתם, בשלב בירור הראיות בהליך העיקרי, אך בשלב זה ולצורך הליך המעצר, אני מוצא שאכן קיים קושי לכאורי להוכיח שבמועדים הרלוונטיים המשיב והמתלוננת חיו כבני זוג.

12. אשר לאישום הראשון - אישום זה מבוסס על גרסת המתלוננת בהודעה שמסרה ביום 1.7.2025. המתלוננת נשאלה על ידי החוקרת בקשר לתמונות המתעדות חבלות שנגרמו לה לטענתה כתוצאה ממכות שקיבלה מהמשיב. כאשר נשאלה המתלוננת לגבי מועד צילום התמונות, השיבה כי שתי התמונות הראשונות הן מלפני 10 ימים. מעיון בתמונות הללו ניתן להתרשם מסימן חבלה בסנטר של המתלוננת. בהודעה נוספת, מיום 3.7.2025, נשאלה המתלוננת לגבי האירוע שבו נגרמו לה אותן חבלות, והשיבה כי היא אינה זוכרת בדיוק מה אירע, אך היא זוכרת שהמשיב הכה אותה באגרוף ללא כל התגרות מצדה.

13. אני מוצא טעם בטענות בא כוח המשיב בקשר לעבירה המיוחסת למשיב באישום זה. המתלוננת אכן מסרה בהודעותיה כי בתקופה האחרונה המשיב נהג להכות אותה לעתים קרובות. למעשה, על פי גרסתה, לאורך תקופה לא קצרה המשיב הכה אותה מספר פעמים בשבוע. ואולם, מדובר באירועים בלתי מסוימים ולכן מטבע הדברים קיים קושי לשייך בגינם עבירות למשיב. כאמור, במענה לשאלת החוקרת, מסרה המתלוננת כי החבלה המתועדת בסנטר נגרמה לה באירוע שהתרחש כעשרה ימים קודם לכן, אך היא לא נשאלה ולא ידעה למסור מידע ספציפי לגבי המועד המדויק של האירוע או בנוגע לרקע להתרחשותו. בהתייחס לסימן החבלה המתועד בתמונה, לטעמי אין מדובר בסימן בולט או מובהק מספיק שניתן לבסס עליו את הטענה בכתב האישום כי הוא נגרם כתוצאה ממכת אגרוף.

14. סופו של דבר, גרסת המתלוננת ביחס לאירוע הנטען - אירוע שהתרחש לדבריה עשרה ימים בלבד לפני החקירה - דלה מדי בפרטים ובלתי מסוימת במידה הראויה. משכך, אני מוצא כי על אף שישנן ראיות לכאורה להוכחת העבירה המיוחסת למשיב באישום הראשון, קיימת למצער חולשה בעוצמתן.

15. אוסיף, כי בא כוח המשיב הדגיש כי המשיב כלל לא נחקר בנוגע לאירוע הנטען, ובעניין זה הצדק עמו, אך אני סבור כי נוכח גרסתו העקבית של המשיב, שלפיה הוא לא הרים יד על המתלוננת, לא באירוע מיום 26.6.2025 ולא קודם לכן, ונוכח הכחשתו המוחלטת את אחריותו לאיזו מהחבלות שנגרמו למתלוננת, אין לתת לכך משקל לצורך קביעת קיומן של ראיות לכאורה ומדובר בטענה שמקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

16. האישום השני מבוסס על גרסת המתלוננת ועל תיעוד החבלות שנגרמו לה, לפי הטענה, במהלך האירוע. מהתמונות שצולמו על ידי החוקרת במעמד גביית הודעת המתלוננת ביום 28.6.2025, אכן ניתן להתרשם מקיומן של חבלות באזורים שונים בגופה של המתלוננת. בתיק החקירה גם מסמך רפואי מיום 29.6.2025 בעקבות פניית המתלוננת לטר"ם. המסמך מתאר שטפי דם, שפשופים ונפיחות במקומות שונים בגופה של המתלוננת. ואולם קיים לטעמי לכאורה פער מסוים בי תיאור החבלה על ידי המתלוננת, שמסרה על מכות אגרוף רבות שהנחית המשיב לפניה ולגופה במשך שעות ארוכות, לבין הרושם שניתן לקבל מהתמונות והמסמך הרפואי, התומכים כאמור בקיומם של שטפי דם אחדים ונפיחות במקומות שונים בגופה של המתלוננת, ללא עדות לפצעים פתוחים או נזקים חמורים יותר.

17. המשיב שלל מכל וכל את גרסת המתלוננת, אך אישר כי ביום 26.6.2025 אכן אסף את המתלוננת מעבודתה בשעת ערב. המשיב אישר כי הוא כעס על המתלוננת לאחר שהמתין לה מחוץ למקום העבודה, וכי לאחר שהגיעו לדירה, בנסיבות שהתקשה להסביר, הוא סילק אותה מהדירה. לדבריו, הוא יצא מהדירה ואמר לה שכאשר יחזור הוא לא רוצה לראות אותה. מכל מקום, המשיב לא ידע להסביר את סימני החבלה על גופה של המתלוננת.

18. נוסף לאמור, בבוקר יום המחרת שלח המשיב למתלוננת הודעת דוא"ל, שנכתבה בשפה הרוסית ואשר נושאת את הכותרת "אני כבר התקשרתי לאמא ואבא להיפרד" (תרגום המכתב במזכר מיום 29.6.2025). בגוף ההודעה כתב המשיב למתלוננת, בין היתר, כי הוא מתנצל.

מתוכן הדברים עולה כי המשיב מסביר את התנהגותו בכך שפעל תחת השפעת סם: "אני קניתי את הזבל שלשום ב-50 ₪, והנה בגלל זה...", וגם: "בבקשה תתקשרי אליי כל יום ב-16:00 כשאני מסיים את העבודה ותגידי לי שאת אוהבת וזוכרת אותי ואני ישר אסע לבית מאמי ולא אקנה את זה בכלל ונשכח מזה... את לא יודעת כמה קשה לי עם התסמינים, אני משתדל לא להראות לך... בלי הזבל הזה אני טוב". בחקירתו התקשה המשיב להסביר מדוע התנצל אם לפי גרסתו לא אירע דבר בלילה הקודם שהצריך התנצלות.

19. המשיב טען בחקירתו כי המתלוננת מבקשת לנקום בו על כך שהגיש נגדה תלונה במשרד הבריאות בגין רשלנות מקצועית, אך בירור שנערך מול משרד הבריאות העלה לא קיימות תלונות נגד המתלוננת.

20. בא כוח המשיב טען כאמור כי טענות מסוימות שטענה המתלוננת התבררו כבלתי נכונות או שלא נערכה בדיקה ראויה ביחס אליהן. כך למשל, למרות שהמתלוננת טענה כי היא עצמה התקשרה למשטרה למחרת האירוע, לא אותרה שיחה כזו במערכת המשטרתית ולא אותרו אירועים שנפתחו במוקד המשטרתית במועדים הרלוונטיים ושעשויים להיות קשורים לאירוע המתואר בכתב האישום. כמו כן, המתלוננת מסרה כי למחרת האירוע היא הגיעה לעבודה, ובשעה 15:00 המשיב הגיע למחלקה שבה היא עובדת והחל לצעוק עליה. המתלוננת טענה כי באותו אירוע המשיב דרש ממנה כסף והיה "ממש עצבני". לדבריה, אחות במחלקה ועובד נוסף היו עדים להתנהגות של המשיב. על אף האמור, היחידה החוקרת לא גבתה מהם הודעות ולא ביקשה להפיק את סרטון מצלמת האבטחה ממקום העבודה. ביחס לטענות אלה קיימים בתיק מזכרים המתייחסים לפעולות שנעשו כדי לגבות את העדויות מהעדים. מקומן של הטענות להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא מצאתי שיש בהן כדי להשפיע על הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

21. לקראת סיום אוסיף, כי בין המסמכים שהגיש בא כוח המשיב לאחר הדיון מצוי מכתב שכתבה לכאורה המתלוננת ליחידת התביעות המשטרתית בקשר להליך קודם שבו התלונה נגד המשיב. המכתב כתוב בשפה העברית ורצוף שגיאות ובו כתבה כביכול המתלוננת כי היא הגישה תלונה "מוגזמת ולא נכונה". הגשתו נועדה לבסס את טענת המשיב כי המתלוננת נוהגת להגיש נגדו תלונות שווא. תגובת המבקשת להגשת המכתב לא התקבלה עד למועד מתן ההחלטה, אולם נראה כי דבר קיומו של מכתב או של מכתבים דומים עלה כבר בדיונים בפני המותבים השונים בשלב מעצר הימים. לאחר עיון, אני מוצא כי אין לתת משקל ממשי למכתב. מדובר במכתב שמתייחס לתלונה קודמת, נסיבות כתיבתו אינן ברורות, ונוכח ההתרשמות ממערכת היחסים המורכבת בין המתלוננת למשיב, אין להוציא מכלל היתכנות את האפשרות שהמשיב היה מעורב בדרך כזו או אחרת בכתיבתו. מכל מקום, המשיב, כפי שצוין, הורשע בסופו של דבר, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו, ולא ניתן למכתב משקל ממשי במסגרת אותו הליך.

22. על יסוד האמור, אני קובע שקיים לכאורה קושי להוכיח כי בזמן האירועים הרלוונטיים חיו המשיב והמתלוננת כבני זוג. ביחס לאישום הראשון אני סבור, כאמור, כי ישנן ראיות לכאורה, אך קיימת חולשה בעוצמת התשתית הראייתית. ביחס לאישום השני אני מוצא שקיימות ראיות

לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב, וזאת בכפוף להערתו בפסקה 16 לעיל.

ניתנה היום, ב' אב תשפ"ה, 27 יולי 2025, בנוכחות
הצדדים.